

Arrest

nr. 257 733 van 7 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1979.

De verzoekende partij verklaart het Rijk een eerste maal te zijn binnengekomen op 28 maart 2012. Op 29 maart 2012 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 13 februari 2013 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 18 juni 2013 met nummer X weigert de Raad de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij te erkennen en weigert de Raad de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland, keert de verzoekende partij op 30 juli 2014 terug naar het Rijk. Op 31 juli 2014 dient de verzoekende partij een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in België in. Op 27 oktober 2014 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 28 april 2018 met nummer X weigert de Raad de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij te erkennen en weigert de Raad de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 13 augustus 2015 dient de verzoekende partij een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 20 oktober 2015 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing tot weigering van inoverwegingname.

1.4. Op 17 maart 2016 dient de verzoekende partij een vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 9 juni 2016 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing tot weigering van inoverwegingname.

1.5. Op 2 oktober 2017 dient de verzoekende partij een vijfde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 13 december 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing tot weigering van inoverwegingname.

1.6. Op 14 februari 2020 dient de verzoekende partij een zesde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Op 30 november 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)". Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Nahre Shahie, district Behsud, provincie Nangarhar. Op 29 maart 2012 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u bedreigd werd door de taliban omdat u als aannemer betrokken was geweest bij allerhande constructiewerken voor de Afghaanse overheid en de buitenlanders. U ontving twee dreigbrieven en uw broer en uw neef werden beschoten door de taliban. Daarenboven hadden uw zus, de moeder van uw omgekomen neef, en schoonbroer een klacht ingediend tegen u omdat ze u mede verantwoordelijk stelden voor de dood van hun zoon. Op 14 februari 2013 sloot het CGVS uw verzoek om internationale bescherming af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De door u aangehaalde vluchtmotieven werden ongeloofwaardig bevonden. Daarnaast werd geoordeeld dat u over een intern vluchtalternatief beschikte in de stad Jalalabad waar u de onveilige situatie in Behsud kon ontlopen. U tekende op 13 maart 2013 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). De RvV bevestigde de door het CGVS genomen beslissing op 18 juni 2013. U diende geen cassatieberoep in. Aangezien u geen opvang meer kreeg in België en u bang was gedeporteerd te worden naar Afghanistan, vertrok u naar Duitsland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 14 februari 2014. Daar u al een verzoek om internationale bescherming had ingediend in België, werd u na een verblijf van enkele maanden in Duitsland teruggestuurd naar België.

Op 31 juli 2014 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan de vluchtmotieven die u aanhaalde in het kader van uw vorige verzoek. Bijkomend stelde u dat naast de klacht die uw zus en schoonbroer tegen u hadden ingediend, er een oude klacht wegens alcoholconsumptie tegen u werd heropend. U werd destijds in dronken toestand tegengehouden in een wagen samen met enkele vrienden. U werd opgesloten en werd na drie maanden vrijgelaten nadat uw broer de rechter had omgekocht. U hoorde niets meer over de zaak totdat de politie net voor uw vertrek uit Afghanistan een huiszoeking kwam doen in uw ouderlijke woning nadat uw zus en schoonbroer een klacht hadden ingediend tegen u. Ze vonden een oud document van de rechtbank aangaande de klacht wegens alcoholconsumptie en besloten de zaak te heropenen. U vernam van uw zoon dat de politie op zoek was naar u. Daarnaast verwees u nog naar uw deelname aan protestacties van uitgeprocedeerde verzoekers in België en uw verblijf in een kerk waardoor u in geval van terugkeer als bekeerling zou worden beschouwd.

Op 27 oktober 2014 werd door het CGVS een weigeringsbeslissing genomen. Zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming werden u geweigerd. Er werd geoordeeld dat er in het kader van uw eerste verzoek al geen geloof werd gehecht aan uw vluchtmotieven. Uw vrees voor vervolging door de Afghaanse autoriteiten omwille van alcoholconsumptie werd evenmin geloofwaardig geacht. Uw vrees voor vervolging wegens uw verblijf in een kerk werd evenmin weerhouden. Op 28 april 2015 werd deze beslissing door de RvV bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in.

Op 13 augustus 2015 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij louter naar de motieven die u reeds in het verleden had aangehaald. Het CGVS nam op 20 oktober 2015 de beslissing om uw verzoek niet 'in overweging' te nemen omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat de u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 17 maart 2016 diende u uw vierde verzoek om internationale bescherming in. U steunde daarbij nog steeds op de motieven die u reeds in uw drie voorgaande verzoeken aanhaalde. U voegde hieraan toe dat naast de taliban nu ook Daesh en de Islamitische politieke partij in uw regio actief zijn. Ook stelde u dat mensen die uit Europa terug komen, vermist raken. Zo zou ook uw neef door onbekenden zijn vermoord. Daarnaast stelde u dat zowel u als uw familie in Afghanistan het financieel moeilijk hebben. Het CGVS nam op 9 juni 2016 opnieuw de beslissing om uw verzoek 'niet in overweging' te nemen omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat de u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen. U stelde geen beroep in tegen deze beslissing. Na deze beslissing trok u in december 2016 naar Frankrijk, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. In het kader van de Dublin-verordening werd uw dossier echter door de Belgische autoriteiten opnieuw overgenomen. Voor uw officiële overdracht kon plaatsvinden, keerde u in juni 2017 zelf naar België terug.

Op 2 oktober 2017 diende u een vijfde verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). In het kader van dit verzoek stelde u dat u zich kort na uw aankomst in België van uw soennitische religie afkeerde en atheïst werd. U sloot zich aan bij de "Humanistisch-Vrijzinnige Vereniging". Daarnaast herhaalde u dat Daesh en de taliban in uw regio van herkomst actief zijn. U voegde daaraan toe dat de Islamitische politieke partij in uw regio ook sterk staat en dat u niets met deze terroristische partij wilt te maken hebben. Op 13 december 2017 werd uw vijfde verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat de u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking zou komen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 14 februari 2020 diende u een zesde verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. In het kader van uw huidige verzoek blijft u bij uw vorige verklaringen en stelt u dat uw problemen in Afghanistan nog altijd actueel zouden zijn. Daarnaast geeft u aan dat de situatie in Afghanistan, specifiek in uw dorp, niet veilig is en dat de taliban Afghanen die terugkeren uit Europa als ongelovigen zouden beschouwen. Nog stelt u hier goed geïntegreerd te zijn.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek legt u een brief van uw advocaat waarin hij de motieven van uw huidige verzoek aanhaalt en tracht te ondersteunen met artikels.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U beperkt zich ook in dit verzoek louter tot een verwijzing naar vluchtmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet (Verklaring Volgend Verzoek 12/13548V, vraag 16). Hierover moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan

geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Ook in uw volgende verzoeken werden steeds een negatieve beslissing genomen. Gelet op voorgaande, brengt u door deze elementen te herhalen geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Nog moet benadrukt worden dat uw algemene geloofwaardigheid reeds drastisch aangetast is door de onwaarachtige verklaringen die u aflegde in uw opeenvolgende verzoeken. In uw voorgaande verzoek haalde u nog aan atheïst te zijn (zie feitenrelaas). In uw huidige verzoek geeft u echter aan soennitisch moslim te zijn (Verklaring Volgend Verzoek 12/13548V, vraag 9). Gewezen op uw voorgaande verklaringen, verontschuldigt u zich voor uw valse verklaringen en stelt u dit zo verklaard te hebben op aanraden van een vriend (Verklaring Volgend Verzoek 12/13548V, vraag 9). Het afleggen van frauduleuze verklaringen waarin u bewust trachtte de asieldiensten te misleiden, kan allesbehalve worden verklaard door de vergoelijking dat u het advies van derden gevolgd had. Er mag van een verzoeker om internationale bescherming immers verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek tot internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hierbij moet benadrukt worden dat verzoekers om internationale bescherming zowel bij de DVZ als bij het CGVS gewezen worden op het belang van het afleggen van waarachtige verklaringen (zie afsluitende paragraaf Verklaringen Volgend Verzoek “Ik verklaar dat de hierboven vermelde inlichtingen oprecht zijn. Ik neem er kennis van dat ik mij blootstel aan vervolgingen op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen en dat anderzijds, de familieleden waarvan ik het bestaan verborgen heb, zouden kunnen geweigerd worden zich bij mij te voegen.” Door in weerwil van deze informatie telkens opnieuw bedrieglijke verklaringen blijkt af te leggen, wordt uw algemene geloofwaardigheid dan ook enkel verder ondermijnd.

In uw huidige verzoek haalt u aan dat de taliban Afghanen die terugkeren uit Europa als ongelovigen zouden beschouwen (Verklaring Volgend Verzoek 12/13548V, vraag 16). In uw vierde verzoek om internationale bescherming haalde u reeds aan dat mensen die uit Europa terugkomen, vermist zouden raken in Afghanistan (zie feitenrelaas). Dit element kon toen al niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. In uw huidige verzoek haalt u dit element opnieuw aan, waardoor ten eerste aangegeven moet worden dat ook dit element niet als nieuw kan worden beschouwd. Zelf beperkt u zich met betrekking tot dit element opnieuw tot een blote bewering die u geenszins ondersteunt met enige concrete elementen (Verklaring Volgend Verzoek 12/13548V, vraag 16). Uw advocaat legt wel verschillende artikels neer omtrent moeilijkheden die Afghanen zouden ondervinden bij een terugkeer naar het land, waaronder een artikel waarin aangegeven wordt dat Afghanen mogelijks bekeerd zijn en daarom gezien zouden kunnen worden als ongelovigen door de taliban (zie administratief dossier, groene map, document 1). Ook uw advocaat beperkt zich hier tot een blote bewering, gezien ook door het neerleggen van een artikel omtrent deze problematiek geenszins kan aangenomen worden dat u hiervan persoonlijk verdacht zou worden door de taliban. Uit uw huidige verklaringen blijkt bovendien dat u uw geloof helemaal niet verlaten zou hebben (zie boven). Louter het gegeven dat u van ongelovigheid verdacht zou kunnen worden en hierdoor zou kunnen vervolgd worden, kan niet worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie waar in uw geval echter geen sprake van is (zie boven). Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u van uw geloof afkeerde, kan dit evenmin als dergelijk nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is of van zijn geloof afgekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 3 en 4). Aangezien u niet daadwerkelijk ongelovig bent (zie boven), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Het artikel dat uw advocaat neerlegt ter ondersteuning van deze potentiële vrees blijkt zich uit te spreken over de situatie en behandeling van Afghanen die beschouwd worden als “verwesterd” (zie administratief dossier, groene map, document 1). Nergens in uw huidige verzoek wordt echter aangegeven dat u zelf verwesterd zou zijn. Uw advocaat stelt hierover louter dat u reeds acht jaar wacht op een positieve beslissing en dat Afghanistan een vreemd land zou geworden zijn voor u (zie administratief dossier, groene map, document 1). Uit deze informatie kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven dat u enige tijd in België heeft vertoefd en hier heeft deelgenomen aan het maatschappelijke leven zou (kunnen) volstaan om in uw hoofde en bij een terugkeer naar uw land en regio van herkomst te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de

vluchtelingrechtelijke zin of het risico op het lijden van ernstige schade in zin van de subsidiaire bescherming. U laat na een dergelijke vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt, waar, wanneer, door wie, waarom en in welke omstandigheden u in uw land van herkomst als vervesterd zou worden gepercipieerd. Evenmin brengt u elementen aan die er op wijzen dat u om die reden zou worden geviseerd of vervolgd.

Nog stelt u hier goed geïntegreerd te zijn (Verklaring Volgend Verzoek 12/13548V, vraag 16).

Een dergelijk motief is echter vreemd aan de criteria die besloten liggen in de Conventie van Genève, waar de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Ook de beweerde vervreemding van de Afghaanse samenleving omwille van uw achtjarig verblijf in het Westen maakt geen vervolging uit in vluchtelingrechtelijke zin en kan niet doen besluiten tot het bestaan van een risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt immers dat u, omwille van uw integratie in België, zich niet opnieuw in uw land van herkomst zou kunnen her-integreren.

Verder stelt u een relatie te hebben en religieus getrouwd te zijn met de in België verblijvende M.K. (Verklaring Volgend Verzoek 12/13548V, vraag 11-13). Uw advocaat stelt in zijn brief dat dit volgens u een persoonlijke omstandigheid zou zijn waardoor u in aanmerking zou komen voor de subsidiaire bescherming op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn. Deze bepaling spreekt zich uit over foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst (zie administratief dossier, blauwe map, document 2). Door te wijzen op uw relatie in België spreekt u echter enkel een persoonlijke voorkeur uit omtrent uw verblijf en zegt u niets over een eventuele vrees op vervolging of risico op het lopen van ernstige schade in uw land van herkomst zoals bepaald in bovenstaand artikel van de kwalificatierichtlijn. U maakt niet aannemelijk dat u omwille van uw religieus huwelijk bij terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging zou moeten koesteren of een risico op ernstige schade zou lopen. Daarom kan ook dit element niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde.

Daarnaast haalt uw advocaat in zijn brief aan dat u niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren omwille van de uitbraak van Covid-19 (zie administratief dossier, groene map, document 1). Uw advocaat preciseert niet welk risico u door de uitbraak van deze pandemie persoonlijk juist zou lopen in uw land van herkomst.

Wat de verwijzing naar de Covid-19 pandemie betreft, dient opgemerkt te worden dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie, de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Covid-19-virus, vreemd is aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien gaat het COVID-19-virus niet uit van één van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Aldus is niet voldaan aan één van de essentiële criteria om de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, met name de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de vervolging of de ernstige schade en tegen wie bescherming nodig. U maakt evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit het arrest *Mohamed M'Bodj tegen de Belgische staat* van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te

schrijven aan de actoren van vervolging of ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5, §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoot.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op een schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Nog haalt u aan dat de situatie in Afghanistan, specifiek in uw dorp niet veilig is (Verklaring Volgend Verzoek 12/1548V, vraag 16). Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan aan Afgaanse verzoekers ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies wordt vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 211-218, beschikbaar op https://www.cgpa.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/>

[files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod_20200312.pdf](#) of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit grote delen van Nangarhar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflictgerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de

vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de agglomeratie Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggestuuring van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. Vooreerst citeert de verzoekende partij artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Voorts stelt de verzoekende partij dat zij zich buiten het land van herkomst bevindt en een gegronde vrees voor vervolging heeft, namelijk vermoord te worden door de taliban. Weliswaar vereist deze vrees zowel een

subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22). De verzoekende partij vreest door de taliban vermoord te worden.

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering” juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* het gelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij stelt dat zij in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming de waarheid heeft verteld over haar religie en meent dat haar dit kan worden kwalijk genomen. Zij stelt dat zij bij haar vorige verklaringen kon blijven *“om niet kwalijk genomen te worden”*, maar zij heeft dit niet gedaan en wou de volledige waarheid vertellen. Verder meent zij dat zij na een verblijf van negen jaar in Europa niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. Zij stelt dat uit de landeninformatie duidelijk blijkt wat terugkeerders te wachten staat in Afghanistan. Zij citeert uit verschillende rapporten dienaangaande en besluit: *“Verzoeker meent dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.”*

2.2.2. Tevens meent de verzoekende partij dat de uitbraak van Covid-19 voor haar een ander probleem is in geval van terugkeer. Zij citeert uit een rapport van UNOCHA. Voorts voert de verzoekende partij aan dat zij met een in België erkende vluchteling is gehuwd, waarmee de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden. Zij verwijst naar de ‘sliding scale’ in het arrest Elgafaji van Hof van Justitie van de Europese Unie. Zij citeert uit een rapport met de titel *“Treatment of returnees”* van het UK Home Office, dat volgens haar volledig op haar situatie van toepassing is, en stelt: *“Het is niet redelijk om nu van hem te verwachten om na zoveel jaren terug te keren naar Afghanistan. Wetend dat hij gehuwd is met een erkende vluchteling.”*

2.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. Volgens haar heeft de verwerende partij nagelaten om te motiveren waarom zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Hierbij wenst zij te verwijzen naar § 39 van het Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’: *“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”*. Ze vervolgt dat indien men haar terugstuurt naar een land waar zij zich moeilijk kan aanpassen, waar zij gemarginaliseerd wordt omdat zij anders is, schendt België artikel 3 EVRM.

2.3.2. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de wereldwijde Covid-19-pandemie en de toestand in Afghanistan. Hierbij citeert ze uit *“26 August 2020 | UN OCHA – UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs Afghanistan Update on the humanitarian situation and impact of COVID-19 (covering 17 - 23 August 2020)”* en *“18 August 2020 | UN OCHA – UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs Afghanistan Weekly update on the humanitarian situation (covering 10 - 16 August 2020) Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (10 - 16 August 2020) (Periodical Report, English)”*.

3. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij, waarin zij de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad bespreekt. In deze aanvullende nota zijn weblinks opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport *“Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note”* van EASO van december 2020,
- een kaart van de agglomeratie van Jalalabad van 27 november 2019, en
- het rapport *“Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report”* van EASO van september 2020.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of

bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij.

4.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.3.1. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij vasthoudt aan haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. Voorts geeft de verzoekende partij aan dat de situatie in haar dorp van herkomst niet veilig is en dat Afghanistan die vanuit Europa naar Afghanistan terugkeren door de taliban als ongelovigen worden beschouwd. Ter staving van haar zesde verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij een brief van haar advocaat neer waarin de advocaat de motieven van haar huidig verzoek om internationale bescherming herhaalt en naar artikelen verwijst.

Vooreerst wordt de algehele geloofwaardigheid van het vluchtrelaas dat de verzoekende partij in het kader van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming uiteenzette, wederom ondermijnd daar zij tijdens haar vijfde verzoek om internationale bescherming beweerde dat zij atheïst was geworden en zich bij een vrijzinnige vereniging had aangesloten, terwijl zij in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming opnieuw beweert dat zij soennitisch moslim is en dat zij eerder leugenachtige verklaringen had afgelegd op aanraden van een vriend, hetgeen allerm minst een afdoende verschoning vormt. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal daaromtrent terecht:

“Nog moet benadrukt worden dat uw algemene geloofwaardigheid reeds drastisch aangetast is door de onwaarachtige verklaringen die u aflegde in uw opeenvolgende verzoeken. In uw voorgaande verzoek haalde u nog aan atheïst te zijn (zie feitenrelaas). In uw huidige verzoek geeft u echter aan soennitisch moslim te zijn (Verklaring Volgend Verzoek 12/13548V, vraag 9). Gewezen op uw voorgaande verklaringen, verontschuldigt u zich voor uw valse verklaringen en stelt u dit zo verklaard te hebben op aanraden van een vriend (Verklaring Volgend Verzoek 12/13548V, vraag 9). Het afleggen van frauduleuze verklaringen waarin u bewust trachtte de asielinstanties te misleiden, kan allesbehalve worden verklaard door de vergoelijking dat u het advies van derden gevolgd had. Er mag van een verzoeker om internationale bescherming immers verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek tot internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hierbij moet benadrukt worden dat verzoekers om internationale bescherming zowel bij de DVZ als bij het CGVS gewezen worden op het belang van het afleggen van waarachtige verklaringen (zie afsluitende paragraaf Verklaringen Volgend Verzoek “Ik verklaar dat de hierboven vermelde inlichtingen oprecht zijn. Ik neem er kennis van dat ik mij blootstel aan vervolgingen op grond van leugenachtige of bedrieglijke verklaringen en dat anderzijds, de familieleden waarvan ik het bestaan verborgen heb, zouden kunnen geweigerd worden zich bij mij te voegen.” Door in weerwil van deze informatie telkens opnieuw bedrieglijke verklaringen blijkt af te leggen, wordt uw algemene geloofwaardigheid dan ook enkel verder ondermijnd.” In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan te stellen dat haar leugenachtige verklaringen haar niet kwalijk kunnen worden genomen en dat zij bij onderhavig verzoek om internationale bescherming de volledige waarheid heeft verteld. Hiermee slaagt zij er evenmin in een afdoende verschoning te bieden voor het afleggen van leugenachtige verklaringen inzake haar geloofsovertuiging in het kader van haar voorgaande verzoek om internationale bescherming. Aldus slaagt zij er niet in op de voormelde motivering uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

4.3.2. Voorts wijst de Raad erop dat zowel de commissaris-generaal als de Raad in het kader van de voorgaande verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partij reeds vaststelden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre de verzoekende partij in het kader van onderhavig, zesde (volgend) verzoek om internationale bescherming volhardt in dit relaas, dient erop gewezen dat het louter volharden in en voortbouwen op een relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden, de geloofwaardigheid van dit relaas niet kan herstellen. De verzoekende partij kan dan ook geen rechtsmiddelen meer aanwenden tegen de beslissingen inzake haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming. In het kader van onderhavige beroepsprocedure dient het onderzoek zich te beperken tot de beoordeling van de vraag of de verzoekende partij in het kader van onderhavig, zesde (volgend) verzoek om internationale bescherming al dan niet nieuwe elementen heeft bijgebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

4.3.3. In haar huidige verzoek om internationale bescherming haalt de verzoekende partij verder aan dat de taliban Afghanen die terugkeren uit Europa als ongelovigen beschouwen en wijst haar advocaat in zijn brief (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) op de situatie van teruggekeerde Afghanen die verwesterd zijn.

Vooreerst dient erop gewezen dat de verzoekende partij reeds in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming opwierp dat mensen die uit Europa terugkeren in Afghanistan vermist geraken. In die mate betreft dit dan ook geen nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij het in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming heeft over terugkeerders die als ongelovigen worden beschouwd en dit element niet volledig werd beoordeeld in het kader van haar vierde verzoek om internationale bescherming, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert dat de verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoonde dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van haar verblijf in Europa als een ongelovige zou worden beschouwd: *“Zelf beperkt u zich met betrekking tot dit element opnieuw tot een blote bewering die u geenszins ondersteunt met enige concrete elementen (Verklaring Volgend Verzoek 12/13548V, vraag 16). Uw advocaat legt wel verschillende artikels neer omtrent moeilijkheden die Afghanen zouden ondervinden bij een terugkeer naar het land, waaronder een artikel waarin aangegeven wordt dat Afghanen mogelijks bekeerd zijn en daarom gezien zouden kunnen worden als ongelovigen door de taliban (zie administratief dossier, groene map, document 1). Ook uw advocaat beperkt zich hier tot een blote bewering, gezien ook door het neerleggen van een artikel omtrent deze problematiek geenszins kan aangenomen worden dat u hiervan persoonlijk verdacht zou worden door de taliban. Uit uw huidige verklaringen blijkt bovendien dat u uw geloof helemaal niet verlaten zou hebben (zie boven). Louter het gegeven dat u van ongelovigheid verdacht zou kunnen worden en hierdoor zou kunnen vervolgd worden, kan niet worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie waar in uw geval echter geen sprake van is (zie boven). Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u van uw geloof afkeerde, kan dit evenmin als dergelijk nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is of van zijn geloof afgekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen (zie administratief dossier, blauwe map, documenten 3 en 4). Aangezien u niet daadwerkelijk ongelovig bent (zie boven), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.”*

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie, die grotendeels dezelfde is als aangehaald in de brief van haar advocaat, zonder evenwel enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan door de taliban als ongelovige zou worden beschouwd. Aldus werpt zij geen ander licht op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven.

Wat betreft het profiel van teruggekeerde Afghanen die als verwesterd worden beschouwd, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de UNHCR richtlijnen van 30 augustus 2018 blijkt dat Afghanen die omwille van hun verblijf in het buitenland in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd kunnen worden beschouwd inderdaad het risico lopen om door de taliban te worden geïdoleerd. In deze richtlijnen wordt echter tevens gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 48: *“depending on the individual circumstances of the case”*). Hieruit blijkt dat niet iedere Afghaan die terugkeert uit het Westen het risico loopt om door de taliban en/of de lokale gemeenschap te worden geïdoleerd als verwesterd. Dit wordt bevestigd door de EASO Guidance Note van december 2020. Niet alle personen die onder dit profiel vallen, lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: geslacht, de gedragingen van de verzoeker, gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, leeftijd, de zichtbaarheid van de persoon (EASO Guidance Note december 2020, p. 80-81). De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook *in concreto* aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

De verzoekende partij blijft hier evenwel in gebreke. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal immers terecht dat de verzoekende partij geen enkel concreet element aanvoert waaruit blijkt dat zij verwesterd zou zijn en/of dat zij als verwesterd zou worden beschouwd:

“Het artikel dat uw advocaat neerlegt ter ondersteuning van deze potentiële vrees blijkt zich uit te spreken over de situatie en behandeling van Afghanen die beschouwd worden als “verwesterd” (zie administratief dossier, groene map, document 1). Nergens in uw huidige verzoek wordt echter aangegeven dat u zelf verwesterd zou zijn. Uw advocaat stelt hierover louter dat u reeds acht jaar wacht

op een positieve beslissing en dat Afghanistan een vreemd land zou geworden zijn voor u (zie administratief dossier, groene map, document 1). Uit deze informatie kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven dat u enige tijd in België heeft vertoefd en hier heeft deelgenomen aan het maatschappelijke leven zou (kunnen) volstaan om in uw hoofde en bij een terugkeer naar uw land en regio van herkomst te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin of het risico op het lijden van ernstige schade in zin van de subsidiaire bescherming. U laat na een dergelijke vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken. U brengt immers geen concrete elementen aan waaruit blijkt, waar, wanneer, door wie, waarom en in welke omstandigheden u in uw land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd. Evenmin brengt u elementen aan die er op wijzen dat u om die reden zou worden geviseerd of vervolgd."

In haar verzoekschrift komt de verzoekende partij dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie, die grotendeels dezelfde is als aangehaald in de brief van haar advocaat, zonder evenwel enig concreet element aan te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden beschouwd. Aldus werpt zij geen ander licht op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven.

4.3.4. In het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming stelt de verzoekende partij dat zij in België goed is geïntegreerd en dat zij is gehuwd met een in België erkende vluchteling. Met betrekking tot voormeld religieus huwelijk blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat dit huwelijk recentelijk in België zou afgesloten zijn daar ze sinds 29 januari 2020 een relatie hebben. De verzoekende partij verklaart verder dat de persoon met wie ze religieus gehuwd is ondertussen Belg geworden is. Zij brengt noch van haar religieus huwelijk noch van de Belgische nationaliteit van haar partner enig document bij. Evenmin legt de verzoekende partij uit op basis van welke vluchtmotieven haar partner de vluchtelingenstatus gekregen heeft. Voorts beperkt ze zich tot een vage en algemene stelling dat ze goed geïntegreerd zou zijn. Het loutere feit dat de verzoekende partij in België goed geïntegreerd zou zijn en met een erkende vluchteling een religieus huwelijk zou hebben afgesloten, toont op zich niet aan dat zij nood heeft aan internationale bescherming. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet, persoonlijk element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar integratie in België en/of haar religieus huwelijk met een erkende vluchteling in geval van terugkeer naar Afghanistan zou (kunnen) worden vervolgd of een reëel risico op ernstige schade zou (kunnen) lopen. Bijgevolg zijn dit geen elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. Waar de verzoekende partij verwijst naar de impact van de Covid-19-pandemie op het leven in Afghanistan en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat de verzoekende partij aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van deze bewering dat zij in Afghanistan zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont de verzoekende partij verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. De verzoekende partij brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou geraken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczegd of opzettelijk worden geweigerd. In haar verzoekschrift komt zij dienaangaande niet verder dan het verwijzen naar dezelfde informatie als toegevoegd aan de brief van haar advocaat en het tegenspreken van gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partij, indien zij zou terugkeren naar Afghanistan, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

4.3.6. Gezien het geheel van wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoekende partij werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maken

dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De motieven van de bestreden beslissing hieromtrent blijven onverminderd overeind.

4.3.7. In het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, in navolging van zijn weigeringsbeslissing en 's Raads arrest in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, oordeelt dat er in verzoekers regio van herkomst, de agglomeratie Jalalabad, actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en dat geen persoonlijke omstandigheden in hoofde van de verzoekende partij konden worden vastgesteld die het risico dat zij het slachtoffer zou kunnen worden van het willekeurig geweld in haar regio van herkomst zouden kunnen verhogen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat, opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, er sprake moet zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de hierboven weergegeven landenrapporten en de EASO Guidance Note van december 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Nahre Shahie gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar, dient de situatie in het district Behsud gelegen in de provincie Nangarhar onderzocht te worden.

In zijn aanvullende nota actualiseert de commissaris-generaal zijn beoordeling over de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad. Inzake de veiligheidssituatie in de agglomeratie Jalalabad motiveert de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan de bestreden beslissing toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 12 maart 2020 en het aan onderhavige nota toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation van september 2020), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Nangarhar behoort tot oostelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP, dat in de loop van 2019 zware verliezen leed, nog in beperkte mate aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Provinciale hoofdplaatsen en belangrijkste bevolkingscentra staan over het algemeen onder controle van de Afghaanse overheid en steden kennen een betere infrastructuur, dienstverlening en mogelijkheden tot levensonderhoud. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart

district vormt maar zich verder uitstrekt dan deze districtsgrenzen. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een verstedelijkt gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden in 2018 bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg had. Het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers zijn in 2019 aanzienlijk gedaald in de provincie Nangarhar en dit geldt ook voor de stad Jalalabad. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats, maar kan er voor 2019 een daling worden vastgesteld van het aantal zelfmoordaanslagen en aanslagen waarbij veel gewonden vallen. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Waar Jalalabad in de eerste helft van 2018 werd getroffen door enkele grootschalige aanslagen die werden opgeëist door ISKP, is hun capaciteit om dergelijke aanslagen uit te voeren afgenomen in 2019. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). Jalalabad blijkt daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in Jalalabad en de ruimere stadsregio met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de regio in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten over de regio, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij 2019 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de regio een toevluchtsoord is voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de agglomeratie Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan men doorreizen naar de delen van de stad gelegen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht

bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet."

De Raad treedt de analyse van de verwerende partij bij dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie daarrond heden niet een dermate hoog niveau bereikt dat moet worden besloten dat elke burger die ernaar toe wordt gestuurd, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon te ondergaan. Wél stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de stad Jalalabad en de agglomeratie errond hoog blijft zodat een mindere mate aan individuele elementen is vereist om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt *in casu* geen minimale individuele elementen bij waaruit blijkt dat zij specifiek wordt geraakt door het willekeurig geweld om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden. Evenmin blijkt uit de stukken van het rechtsplegingsdossier dat de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij van die aard zijn dat zij een groter risico loopt dan andere burgers in de agglomeratie Jalalabad om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op haar verblijf in Europa, haar voorgehouden religieus huwelijk met een erkende vluchteling en de Covid-19-pandemie en aanvoert dat dit persoonlijke omstandigheden zijn die de kans verhogen dat zij het slachtoffer wordt van het willekeurig geweld in haar regio van herkomst, dient erop gewezen dat omstandigheden die reeds het voorwerp uitmaken van een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking komen als omstandigheden die de kans verhogen dat een verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Daarenboven werd hoger reeds vastgesteld dat de verzoekende partij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij omwille van haar verblijf in Europa, haar huwelijk met een erkende vluchteling en/of de Covid-19-pandemie nood zou hebben aan internationale bescherming (zie *supra*).

Gezien het voorgaande, laat de actuele veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Behsud gelegen in de provincie Nangarhar vestigt.

4.4. Het geheel aan documenten, landeninformatie en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 14 februari 2006, nr. X). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

6. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft

de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van de verzoekende partij *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

7. In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Waar de verzoekende partij stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het haar onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien de verzoekende partij blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

9. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het gelijkheidsbeginsel, laat zij na te duiden op welke wijze zij dit rechtsbeginsel geschonden acht. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

10. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS